

deres Garnisoner. Det er os naturligvis en Tilfredsstillelse, at vor Anskuelse har sejret for de to Byers Vedkommende, og jeg vil haabe, at den ogsaa maa sejre for den tredje Bys, Nyborgs, Vedkommende. Den højtærede Forsvarsminister har skiftet Standpunkt saa ofte, at han godt kan gøre det en Gang til og resolvere, at Nyborg ogsaa faar Lov til at beholde sin Garnison. Fasthed og Standhaftighed kan man ikke sige ere Dyder, som udmærke den nuværende højtærede Forsvarsminister. Han har skiftet Mening Gang paa Gang, han har i denne Sag svajet rundt som et Siv.

Men nu synes denne Garnisonskomedie at skulle faa et alvorligt Efterspil, idet, som sagt, Generalerne møde frem i sluttet Trop, og det er jo ikke just Behageligheder, der fra Generalernes Mund falde af til den højtærede Forsvarsminister. Nu er Spørgsmaalet det — og det ere vi sikkert alle i Folketinget spændte paa at faa noget at vide om —, hvorledes den højtærede Forsvarsminister vil stille sig overfor en eventuel Strejke af Generalerne. Vil han for Eksempel bære sig ad, ligesom Sporvejselskabet gjorde paa Frederiksberg overfor sine Funktionærer, at naar de forlade deres Pladser, miste de deres Pensionsret? Har den højtærede Forsvarsminister ligesom Sporvejselskabet paa Frederiksberg et tilstrækkeligt Antal Hædersmænd, arbejdsvillige, som ere rede til at optage det forladte Arbejde? Det vil sikkert for os alle være af Interesse at faa at høre, hvordan Stillingen er, høre den højtærede Minister udtale sig om denne Sag.

Jeg vil oprigtig ønske, at det maa lykkes den højtærede Forsvarsminister at gaa sejrrig ud af denne Strid. Det er paa høje Tid, at der bremses for den Anmaselse og det Hovmod, vore Officerer vise. Der bør sættes en Stopper for, at vi her i Landet skulle have et Soldatervælde, som gaar ud paa at kujonere den civile Borgerstand, snart ved den ene Lejlighed og snart ved den anden. Jeg skal f. Eks. her minde om Optøjerne i Nyborg i Fjor, hvor Officererne, Soldaterne, derovre ukaldede, uden at Politiet havde haft Bud efter dem, blandede sig ind i Ting, som ikke vedrøre dem, som de ikke have det mindste med at gøre, at de lade slaa Re-

ville, at det er ved Hjælp af Soldater, at de lade Nyborg Gader rømme. Jeg minder om, hvad der skete Valgaftenen i Odense nu for nylig, hvor en Officer finder for godt at stille Soldaterne op, at holde skarpe Patroner i Beredskab for paa et givet Vink at kunne lade Soldater rykke ud for at skyde løs paa den civile Befolkning øvre i Odense. Politimesteren i Odense havde ikke haft Bud til Officeren. Politimesteren i Odense var fuldstændig klar over, at der ingenting vilde ske, og skulde der ske noget, var han klar over, at han udmærket godt vilde være i Stand til at klare den Sag uden at behøve Militærets Indblanding. Jeg siger, det er paa høje Tid, at der med kraftig Haand skrives ind, saa at Befolkningen kan blive fri for at lade sig kujonere og true af Militæret her i dette Land.

Som bekendt skete der ikke Optøjer i Odense den Aften. Det eneste, der skete, var, at en Premierløjtnant i overvættets Glæde over Valgresultatet drak sig fuld og dinglede hjem ad Gaden og rev nogle Flag ned, traf en Malersvend, som han kunde magte, og som han pryglede igennem. Andet og mere skete der ikke. Jeg vil derfor, som sagt, ønske, at det maa lykkes den højtærede Forsvarsminister at gaa sejrrig ud af den Kamp, Generalerne have budt ham. Det er paa Tide, synes jeg, at der gribes ind. Naar man ser, hvorledes Militæret optræder her i Landet, kommer man egentlig til at indrømme Sandheden af en Udtalelse, som den gamle Oberst N. P. Jensen fremsatte i „Berlingske Tidende“, og som i al sin Korthed lyder saaledes: „Desuden maa det ikke glemmes, at Forsvaret ikke alene skal værne Staten mod ydre, men ogsaa har indre Fjender“ — at Militærvæsenet har den Hensigt ogsaa at skulle vende Bøssepiberne indad mod Landets egne Børn.

Jeg skal saa gøre nogle faa Bemærkninger om Finanslovkommissionens Arbejde. Som jeg nævnedes før, og som den ærede Ordfører (P. T. Nielsen) ogsaa har nævnt, beløbe de samlede Nedsættelser, som Kommissionen foreslaar, sig til 3,810,000 Kr. Den ærede Ordfører for Regeringspartiet mente, at alle Medlemmer vilde være med dertil. Nej, det sagde han egentlig ikke, men han sagde, at alle Med-